



26. marts 2012

Naalakkersuisut

I medfør af § 37 i Inatsisartuts forretningsorden fremsætter jeg hermed følgende spørgsmål til Naalakkersuisut.

Spørgsmål til Naalakkersuisut vedr. FM2012/52 ”Forslag om ændring af landstingslov om Grønlands Råstoffond”.

Spørgsmål 1:

Det fremgår af forelæggelsesnotatet til FM2012/52, at et formål med forslaget er at sikre parallelitet med selvstyrelovens beløbsgrænse for reduktion i statens bloktilskud. Der sigtes her til Selvstyrelovens § 8, ifølge hvilken bloktilskuddet reduceres, såfremt selvstyrets råstofindtægter overstiger 75 mio. kr. i et givent år. Dette beløb reguleres jfr. selvstyrelovens § 8, stk. 2, årligt i overensstemmelse med stigningen i det generelle pris- og lønindeks på (den danske) finanslov det pågældende år.

I det foreliggende lovforslag om ændring af råstoffonden søges denne reguleringsmekanisme paralleliseret, idet der i lovforslagets nr. 2 lægges op til en regulering af beløbsgrænsen på 75 mio. kr. med ”... *stigningen i det generelle pris og lønindeks på finansloven det pågældende år.*”. Denne regulering skal finde sted pr. 1. januar 2010; d.v.s. med virkning 2 år tilbage i tiden.

Da loven om råstoffonden er en grønlandsk lov forstås der med ”finansloven” selvfølgelig den *grønlandske* finanslov. Bevillingerne på den grønlandske finanslov reguleres imidlertid ikke med de samme procentandele, som bevillingerne på den danske finanslov. Den tilsigtede parallelitet vil derfor kun være 1-årig – stik imod de angivelige intentioner med lovforslaget.

Naalakkersuisut bedes bekræfte, at lovforslaget om råstoffonden på den ovenfor anførte vis bygger på en misforståelse eller indeholder en utilsigtet fejl. Det ønskes i denne forbindelse oplyst, hvorvidt Departementet for Finanser i sit høringsvar over lovforslaget har påpeget denne misforståelse/fejl.

Spørgsmål 2:

Forslaget til lovændring indebærer, at Selvstyrets råstofindtægter først skal gå ind i en råstoffond, efter at Selvstyrets råstofindtægter ét år har oversteget 75 mio. kr.), hvilket er den samme beløbsgrænse, som i henhold til selvstyreloven indebærer, at bloktilskuddet beskæres.

Det fremgår som nævnt af forelæggelsesnotatet, at opnåelse af en sådan parallelitet er et af formålene med lovforslaget, men ikke hvilke fordele Naalakkersuisut ser ved en sådan parallelitet.



Lovbemærkningernes redegørelse for forslaget hovedpunkter giver dog antydningen af en forklaring:

”Med dette forslag til Inatsisartutlov om ændring af landstingslov om Grønlands Råstoffond opnås overensstemmelse mellem Selvstyrelovens bestemmelse om reduktion i Statens tilskud og dermed det tidspunkt, hvor der kan konstateres et reelt behov for oprettelse af Grønlands Råstoffond.”

Paralleliteten skal med andre ord sikre, at Råstoffonden ikke etableres, før råstofindtægterne bliver så store, at bloktilskuddet beskæres, og der dermed er et ”reelt behov for oprettelse af Grønlands Råstoffond”.

For dem, der har været med til at vedtage den gældende landstingslov om Grønlands Råstoffond, må denne argumentation forekomme overraskende og ikke videre velgennemtænkt.

Meningen var jo, at Råstoffonden, når først bloktilskuddet begynder at blive beskåret, skal kunne udbetale midler til Selvstyret, svarende til, hvad Selvstyret mister i bloktilskud. Dette fremgår klart af landstingslovens § 7, stk. 2.

Landstingsloven skal med andre ord sikre parallelitet mellem det tidspunkt, hvor bloktilskuddet begynder at blive beskåret og det tidspunkt, hvor Selvstyret begynder at modtage penge fra fonden. Indbetalingerne til fonden skal derimod påbegyndes, så snart råstofindtægterne er store nok til at dække fondens driftsudgifter.

Meningen med Råstoffonden er jo, at den – ved at opsuge råstofindtægterne – skal hindre en stigning i det offentlige forbrug, som ville føre til inflation og forringet konkurrenceevne. Men risikoen for at råstofindtægter medfører inflation og forringelse af konkurrenceevne opstår ikke først, når råstofindtægterne når et niveau på 75 mio. kr. om året.

Samtidig skader det jo heller ikke, at Råstoffonden forud for, at den skal påbegynde udbetalingerne til Grønlands Selvstyre, har opbygget en robust kapital og et afkast, som helt eller delvist kan dække udbetalingerne!

Jeg beder på denne baggrund Naalakkersuisut uddybe, hvilke fordele Naalakkersuisut ser ved at knytte lovens ikrafttræden (og dermed fondens oprettelse) til selvstyrelovens grænse for, hvor store råstofindtægter Selvstyret kan oppebære, uden at bloktilskuddet beskæres.

Spørgsmål 3:

Det fremgår af forelæggelsesnotatet til FM2012/52, at ”Da landstingslov om Grønlands Råstoffond blev vedtaget i 2008 var lov om Grønlands Selvstyre endnu ikke vedtaget og beløbsgrænsen for råstofindtægter med den definition heraf, der følger af selvstyreloven, endnu ikke kendt”.



Landstingsloven om Råstoffonden blev vedtaget d. 26. november 2008, dagen efter den grønlandske folkeafstemning om selvstyre. Lov om Grønlands Selvstyre blev vedtaget d. 19. maj 2009. Formelt er udsagnet i forelæggelsesnotatet således korrekt.

Lov om Grønlands Selvstyre bygger imidlertid på et lovudkast, udfærdiget af Den Grønlandsk-Danske Selvstyrekommission, som en del af kommissionens betænkning. I dette lovudkast er beløbsgrænsen for råstofindtægter fastsat til 75 mio. kr., jf. lovudkastets § 8, stk. 1:

”§ 8. Tilfalder der Grønlands Selvstyre indtægter fra råstofaktiviteter i Grønland, jf. § 7, reduceres statens tilskud til selvstyret med et beløb, der svarer til halvdelen af de indtægter, som i det pågældende år ligger over 75 mio. kr.”

Den Grønlandsk-Danske Selvstyrekommissions betænkning inklusive udkastet til lov om Grønlands Selvstyre blev underskrevet den 17. april 2008. Betænkningen blev overdraget til det daværende hjemmestyre ved en reception i Katuaq tirsdag den 6. maj 2008 kl. 10.00.

Henset til Selvstyrekommissionens sammensætning forekommer det vanskeligt at tro, at nogen kan have været i tvivl om, hvorvidt kommissionens udkast til Lov om Grønlands Selvstyre ville kunne opnå flertal i Folketinget.

Det fremgik da også af det daværende finansudvalgs betænkning om råstoffonden på EM08: *”Nærværende forslag blev oprindeligt fremsat til behandling på EM2007. Da det blev anset, at forslaget burde afvente færdiggørelsen af Selvstyrekommissionens arbejde, blev forslaget 1. behandling udsat til FM08.”* (EM 2008/6).

Jeg beder på denne baggrund Naalakkersuisut bekræfte, at det på tidspunktet for vedtagelsen af Landstingslov om Grønlands Råstoffond var det daværende Landsstyres faste overbevisning, at selvstyrelovens beløbsgrænse for råstofindtægter ville blive fastsat til 75 mio. kr., og ikke 5 mio. kr. svarende til den indtægtsgrænse, som er bestemmende for, hvornår Landstingslov om Grønlands Råstoffond træder i kraft.

Jeg beder endvidere – set i lyset heraf – Naalakkersuisut bekræfte, at den ovenfor citerede del af forelæggelsesnotatet er i bedste fald irrelevant og i værste fald egnet til at give Inatsisartut og offentligheden en fejlagtig opfattelse af, at den nærmere udformning af den gældende Landstingslov om Grønlands Råstoffond hvilede på et utilstrækkeligt oplysningsgrundlag.

Spørgsmål 4:

Det fremgår af forelæggelsesnotatet, at *”det er nu Naalakkersuisuts vurdering, at en kapital på 5 mio. kr. ikke længere vil være stor nok til at kunne give et tilstrækkeligt afkast til at dække fondens udgifter til bestyrelse og ledelse og administration.”* (Min fremhævelse).

Ved den gældende landstingslovs vedtagelse i 2008 vurderedes en kapital på 5 mio. kr. at kunne give et tilstrækkeligt afkast til at dække disse udgifter. Hvis dette ikke længere er tilfældet, må årsagen være, *enten* at udgifterne til bestyrelse, ledelse og administration i dag må påregnes at



være højere, end det var tilfældet i 2008, *eller* at der ikke længere kan forventes et så højt afkast (eller eventuelt en kombination af disse to forhold).

Ved den gældende landstingslovs vedtagelse blev de årlige driftsudgifter til bestyrelse og ledelse vurderet til fra starten at udgøre mindst 450.000 kr. årligt. (Dette fremgår af lovbemærkningerne).

Det indekserede reguleringspristal for perioden 2008-2011 er iflg. Grønlands Statistiks statistikbank øget fra indeks 100 til 107,9. Det vil sige en stigning på lige under 8 procent. I dag må der således med sandsynlighed påregnes en udgift til drift af råstoffonden, som er 8 procent højere, end tilfældet var i 2008, da landstingsloven blev vedtaget.

For at opnå en tilsvarende forhøjelse af afkastet, må Råstoffondens kapital derfor øges, svarende til udviklingen i pristallet, d.v.s. med 8 procent. Med andre ord vil en forhøjelse af den gældende beløbsgrænse med blot 400.000 kr. være tilstrækkeligt til at dække den forhøjelse af administrationsudgifterne, som er en følge af prisudviklingen.

Naalakkersuisut har som bekendt valgt at foreslå beløbsgrænsen for lovens ikrafttræden hævet til 75 mio. kr. Hvis forslaget alene havde til formål at opveje den forhøjelse af administrationsudgifterne, som er en følge af prisudviklingen, ville en beløbsgrænse på 5,4 mio. kr. have været tilstrækkelig.

Lovforslaget må dog også ses i lyset af, at der måske ikke længere kan påregnes så højt et afkast af Råstoffondens kapital. Dette kan illustreres ved at se på udviklingen i den lange obligationsrente.

Ved vedtagelsen af landstingsloven om råstoffonden i 2008 lå den lange obligationsrente på omkring 5,7 procent. I dag ligger den på lige under 4 procent. Det vil sige et relativt fald på omkring 30 procent.

Dette kunne meget vel tale for at nedjustere forventningerne til Råstoffondens afkast tilsvarende. Hvis afkastet fortsat skal være tilstrækkeligt til at finansiere fondens administrationsudgifter, skal minimumskapitalen derfor øges med 30 %, svarende til 1.620.000 kr. (hvis også udgiftsudviklingen indregnes).

Den minimumskapital på 5 mio. kr, som i 2008 vurderedes at være tilstrækkelig til at kunne finansiere Råstoffondens administrationsudgifter, rækker således ikke længere. Pris- og renteutviklingen tilsiger nu en minimumskapital på knap 6,7 mio. kr.

Naalakkersuisut foreslår imidlertid, at beløbsgrænsen hæves til hele 75 mio. kr. Det er påfaldende meget mere end hensynet til fondens administrationsudgifter tilsiger, og vil indebære at fonden går glip af helt unødvendigt store råstofindtægter.

Naalakkersuisut bedes bekræfte, at en beløbsgrænse på 10 mio. kr. (som foreslået i GAS høringsvar til lovforslaget) på nuværende tidspunkt må kunne forventes at sikre Råstoffonden et tilstrækkeligt afkast til at dække fondens udgifter.



Spørgsmål 5:

Hvilke samfundsøkonomiske konsekvenser vil det have i forhold til inflationsudviklingen, udgiftspres m.v., såfremt selvstyrets driftsudgifter med et slag kan øges med 70 mio. kr. årligt, således som der grundlæggende lægges op til med nærværende forslag? Spørgsmålet skal ses på baggrund af de økonomiske anbefalinger fra Det Økonomiske Råd og Skatte- og Velfærdscommissionen, som begge har anbefalet at de offentlige driftsudgifter reduceres.

Spørgsmål 6:

Er Det Økonomiske Råd blevet givet selvstændig lejlighed til at udtale sig om det foreliggende lovforslags økonomiske konsekvenser? Og vil Naalakkersuisut i benægtende fald – i lighed med undertegnede – anse det som stærkt fordelagtigt, at Rådets udtalelse indhentes og offentliggøres inden forslagets 1. behandling i Inatsisartut? Og vil Naalakkersuisut – såfremt rådet måtte anse forslaget som ufordelagtigt for den grønlandske samfundsøkonomi – overveje at trække forslaget tilbage?

Spørgsmål 7:

I kraft af mit medlemskab af Finans- og Skatteudvalget var jeg under EM11 med til at skrive følgende i vores betænkning til 2. behandlingen af finanslovsforslaget for 2012:

”Udvalget erfarer nu, at der er taget initiativ til et lovforslag til behandling på FM12, således at råstoffonden først sættes i kraft, når råstofindtægterne i løbet af ét regnskabsår har oversteget et beløb, der ligger over den i dag gældende grænse på 5 mio. kr. (Spg. 11.7d samt samrådspg. 7b). Det fremgår af Naalakkersuisuts besvarelse, at der i 2010 var råstofindtægter på 2.94 mio. kr. Vi nærmer os således de 5 mio. kr. Det fremgår videre, at selvstyret i 2012 vil modtage oliebekæmpelsesudstyr til en værdi af mindst 20 mio. kr. Værdien af dette udstyr anses angiveligt som en råstofindtægt, hvorfor loven om råstoffonden med de nugældende regler påregnes at træde i kraft i 2012.

Finansudvalget vil afvente fremsættelsen af det konkrete lovforslag, inden udvalget tager endelig stilling til sagen. Forinden der sættes et lovarbejde i værk, bør det dog overvejes, om problemet med oliebekæmpelsesudstyret kan løses på anden vis. Ligeledes bør en beslutning om ændring af beløbsgrænsen ikke ske uden forudgående grundige overvejelser, i hvilke såvel nationaløkonomiske som generationsfordelingsmæssige faktorer bør inddrages. En ændring af loven om råstoffonden alene med henblik på at øge selvstyrets drifts- og tilskudsudgifter på kort sigt ville være yderst betænkelig, når der henses til vor økonomis langsigtede holdbarhedsproblemer.”



Hvilke konkrete tiltag og overvejelser igangsatte Naalakkersuisut på baggrund af det ovenfor citerede – og hvornår? Besvarelsen anmodes om *mindst* med angivet citat fra Naalakkersuisuts arbejdspapir herom at inddrage de tre ovenfor i citatet understregede dimensioner.

Spørgsmål 8:

Den i foregående spørgsmål citerede passus om oliebekæmpelsesudstyr er central. Som det fremgik af de under udvalgsbehandlingen omdelte bilag handler sagen konkret om, at Cairn vil overdrage oliebekæmpelsesudstyr til Selvstyret til en værdi af mindst 20 mio. kr. Da dette udstyrs værdi regnes som råstofindtægter kunne denne overdragelse angiveligt medføre, at loven om råstoffonden skulle iværksættes, jfr. lovens § 50. Det foreliggende lovforslag om ændring af lovens ikrafttrædelsesbestemmelse skal ses på denne baggrund.

Såfremt man måtte ønske, at loven om Råstoffonden ikke træder i kraft p.b.a. donationen af oliebekæmpelsesudstyr fra Cairn, *kunne* man imidlertid have valgt flere andre muligheder end den i lovforslaget valgte. Om disse andre muligheder og overvejelser herom finder man imidlertid intet i det foreliggende lovforslag. Det er meget ærgerligt, idet man kunne have ændret lovens ikrafttrædelsesbestemmelser på en måde, der ikke var direkte egnet til at fremme inflation og forøgede offentlige udgifter.

Umiddelbart ser jeg flere oplagte muligheder:

- a. Naalakkersuisut *kunne* have aftalt med Cairn, at Selvstyret leaser oliebekæmpelsesudstyret for f.eks. 1 kr. om året i 20 år, hvorefter udstyret overgår til selvstyrets ejendom (hvorved Selvstyrets økonomiske gevinst fordeles over en 20 årig periode, svarende til en råstofindtægt på 1 mio. kr. pr. år).
- b. Naalakkersuisut *kunne* have valgt at foreslå ikrafttrædelsesbestemmelsen i § 50, stk. 1, affattet således, at loven tidligst trådte i kraft i 2013, ved blot at ændre ordlyden i stk. 1 til følgende: ”Landstingsloven træder i kraft den 1. januar året efter det kalenderår, hvori Landstinget 1. gang godkender et landskasseregnskab, der viser at hjemmestyrets råstofindtægter i regnskabsåret var på mindst 5 millioner kr., dog tidligst pr. 1. januar 2013.” (Den understregte del er den mulige tilføjelse i fh.t. den gældende lovtekst).
- c. Naalakkersuisut *kunne* have valgt at foreslå ikrafttrædelsesbestemmelsen i § 50, stk. 1, affattet således, at loven først trådte i kraft, når selvstyrets råstofindtægter 2 år i træk havde ligget over 5 mio. kr. Fordelen hermed ville have været, at man derved ville have været ude over problemet med råstoffondens igangsættelse på baggrund af rent midlertidige indtægter. Bestemmelsen i § 50, stk. 1, kunne være således affattet: ”Landstingsloven træder i kraft den 1. januar året efter det kalenderår, hvori Landstinget 2. gang i træk godkender et landskasseregnskab, der viser at hjemmestyrets råstofindtægter i regnskabsåret var på mindst 5 millioner kr.” (Den understregte del er den mulige tilføjelse i fh.t. den gældende lovtekst).
- d. En kombination af ovenstående muligheder.



Motiverne for Naalakkersuisuts fravalg af *hvert* af de fire ovenfor anførte alternativer ønskes oplyst. Det ønskes derudover oplyst, konkret *hvorfor* Naalakkersuisut valgte den i lovforslaget anførte og ikke uproblematisk model, når der foreligger åbenbare og bedre alternativer.¹

Spørgsmål 9:

Den grønlandske råstoffond er modelleret over den norske oliefond. Kan det oplyses, ved hvilken indtægtsgrænse (om nogen) den norske oliefond eller andre sammenlignelige fondskonstruktioner er blevet igangsat? Og hvad svarer disse eventuelt angivne beløbsgrænser til omregnet til grønlandske forhold?

Spørgsmål 10:

Det aktuelle lovforslag omtales i Sermitsiaq nr. 10 af 9. marts 2012. På side 12-13 finder man en artikel under overskriften ”*Selvstyret beskytter sig mod ressourceforbandelse.*” Som mellemoverskrift er anført, at ”*70 mio. kr. ekstra i råstofindtægter skal bindes en fond for at værne om erhvervslivets konkurrenceevne, foreslår regeringen.*”

Følgende ønskes på denne baggrund oplyst:

- a. Er Naalakkersuisut enig med undertegnede i, at den citerede mellemoverskrift er **forkert og misvisende**, idet der ikke er tale om at binde 70 mio. kr. *mere* i råstoffonden, men derimod om at binde 70 mio. kr. *mindre* i fonden?
- b. Er Naalakkersuisut ligeledes enig med undertegnede i, at det er **forkert og misvisende**, når det i artiklen bl.a. anføres, at ”... *endnu færre af pengene skal fosse ind i landskassen til de nuværende generationer, såfremt især det sorte guld pludselig pibler frem.*”, da forslaget virkning er den stik modsatte, nemlig at der på kort sigt skal flere penge i Landskassen til fordel for de nuværende generationer på bekostning af de kommende generationer?
- c. Har Naalakkersuisut søgt at berigtige denne fejlagtige artikel?
- d. Hvis dette ikke måtte være tilfældet: Finder Naalakkersuisut det – i lighed med undertegnede – uheldigt, såfremt offentligheden får en fejlagtig opfattelse af de reelle økonomiske sammenhænge på råstofområdet, og agter Naalakkersuisut på denne baggrund at tage skridt til at korrigere de fejlagtige oplysninger i den nævnte artikel?

Spørgsmål 11:

I den i foregående spørgsmål anførte artikel citeres Naalakkersuisutmedlemmet for Råstoffer for at skulle have sagt, at beløbet på 5 mio. kr. var for lavt, idet der ”... *vil være tale om indtægter fra vores undergrund, som skal ligge og yngle til nye generationer.*”. Jeg finder det vanskeligt at tro, at Naalakkersuisutmedlemmet skulle have udtrykt sig således, idet dette jo ville betyde, at heller ikke Naalakkersuisutmedlemmet har forstået lovforslagets sigte og konsekvenser, hvilket næppe kan antages at være tilfældet. Af hensyn til såvel offentlighedens krav på korrekt

¹ Principielt *kunne* Naalakkersuisut også have anmodet Staten om at foreslå en ændring af selvstyreloven, således at bestemmelsen i § 8, stk. 1-2, i selvstyreloven blev ændret fra 75 til 5 mio. kr. Dette ville imidlertid ikke være i Grønlands interesse, hvorfor jeg har valgt at bortse fra denne mulighed i de aktuelle spørgsmål. Naalakkersuisut kunne imidlertid med fordel have forholdt sig (teoretisk) til muligheden i det foreliggende lovforslag



information om lovforslaget, som offentlighedens tillid til Naalakkersuisut, beder jeg derfor Naalakkersuisut bekræfte, at en berigtigelse vil blive udsendt.

Spørgsmål 12:

Kan det fuldt ud afvises, at baggrunden for nærværende lovforslag *i virkeligheden* er, at man rent politisk ønsker at øge selvstyrets kortsigtede driftsudgifter med henblik på igangsættelse af politiske tiltag eller med henblik på – i modstrid med samtlige økonomiske anbefalinger – at undgå at implementere besparelser, og at de i lovforslaget anførte begrundelser om parallelitet til anden lovgivning *i virkeligheden* er bekvemme efterrationaliseringer og/eller politisk skønmaleri? (Spørgsmålet bedes besvaret under hensyntagen til bestemmelsen i § 6, stk. 2, i Landstingslov nr. 6 af 13. maj 1993.)

Spørgsmål 13:

Finder Naalakkersuisut, i lighed med undertegnede, efter nærmere eftertanke, at de i nærværende spørgsmål angivne problemstillinger giver anledning til at trække lovforslaget tilbage eller fremsætte et ændringsforslag samt ikke mindst et nyt, retvisende forelæggelsesnotat?

(Medlem af Inatsisartut Andreas Uldum, Demokraterne)

Begrundelse:

Det er et uomgængeligt faktum, at vores økonomiske midler altid er begrænsede. Derfor vil vi altid være nødsaget til at prioritere vores midler. Uanset hvor store nye indtægtskilder vi eventuelt måtte finde, vil der altid opstå idéer til nye udgifter, som mere end modsvarer de øgede indtægter. I en situation, hvor landskassens råstofindtægter er stigende, vil denne politisk-økonomiske adfærd kunne medføre den såkaldte ”hollandske syge” i økonomien. Med ”hollandsk syge” forstås konkret en overophedning af økonomien grundet overdrevent indenlandsk forbrug af råstofindtægter.

For at forebygge et sådant problem, og vel i erkendelse af vores egen begrænsede politisk-økonomiske ansvarlighed, vedtog det daværende Landsting i 2008 en lov om en råstoffond efter forbillede fra den norske oliefond.

De første spadestik til denne råstoffond blev taget for snart 8 år siden, hvor det daværende Landsstyremedlem for Selvstyre, Råstoffer og Justitsområdet den 27. august 2004 i en kronik i Sermitsiaq med titlen ”En grønlandsk oliefond” ganske fremsynet fremlagde sine visioner for en kommende oliefond. Det daværende Landsstyremedlem så klart, at det handlede om at etablere en sådan fond inden olierusen gjorde det umuligt at tænke klart og nøgternt. Allerede i 2004 så man således politisk klart, at det i en situation, hvor oliepengene fossede ind, var vigtigt at opspare midler til sikring af fremtidige generationers velfærdsordninger og for at undgå inflation (som vil udhule bloktilskuddet) og stigende omkostningsniveau.

Tilsvarende tanker lå bag vedtagelsen af loven om en råstoffond i 2008 (EM2008/6). Loven blev vedtaget af et enigt Landsting, som med vedtagelsen af flere gode ændringsforslag endda



udbyggede og sikre fondskonstruktionen, således at fonden ikke skulle blive brugt til at lukke huller i de årlige finanslove på grund af manglende politisk mod og vilje til at foretage en prioritering af de økonomiske midler.

Det fremgår af § 50 i loven, at:

”Landstingsloven træder i kraft den 1. januar året efter det kalenderår, hvori Landstinget 1. gang godkender et landskasseregnskab, der viser at hjemmestyrets råstofindtægter i regnskabsåret var på mindst 5 millioner kr.”.

Til min uro ser jeg imidlertid nu, at Naalakkersuisut påregner at fremlægge et lovforslag om ændring af denne bestemmelse i loven om råstoffonden (FM2012/52) – et lovforslag, der synes direkte i modstrid med de intentioner om økonomisk ansvarlighed, som et enigt Landsting/Inatsisartut igennem en årrække har bakket op om, idet man nu vil hæve den anførte beløbsgrænse fra 5 til 75 mio. kr.

Min uro blev ikke mindre, da jeg i Sermitsiaq nr. 10 af 9. marts 2012 læste en mildest talt misforstået fremstilling af dette lovforslag og baggrunden for dette.

Med henblik på afdækning af disse problemer fremsættes nærværende § 37 spørgsmål til besvarelse.

Jeg skal venligst bede om at modtage Naalakkersuisuts besvarelse i løbet af 10 arbejdsdage. Måtte besvarelsen alligevel blive forsinket skal jeg venligst anmode om straks at blive meddelt dette samtidig med angivelse af en forventet endelig svar dato, idet jeg optimistisk forventer, at en eventuel forsinkelse vil manifestere sig i en højere kvalitet i besvarelsen.

Med venlig hilsen

Andreas René Uldum
Medlem af Inatsisartut